

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.102 van 16 augustus 1999
in de zaak A. 86.005/IX-1946.**

In zake : de bvba NATURAL BIO MILLS,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. DESAIR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Tervurenlaan 268A

tegen :

1. de bvba Ecocert Belgium,
die woonplaats kiest bij
advocaat J.-J. VAN RAEMDONCK
kantoor houdende te BRUSSEL,
Terhulpsesteenweg 187,
2. de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de minister van
Landbouw en Middenstand.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de bvba NATURAL BIO MILLS op 10 augustus 1999 heeft ingediend waarin bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de tenuitvoerlegging van "het besluit van tegenpartij dd. 29 juli 1999 waarbij deze, in navolging van het advies van de Kamer van Beroep, de sanctie, opgelegd in haar eerder besluit dd. 21 mei 1999 - zijnde de schorsing voor drie jaar van de licentie van de verzoekende partij om producten die geteeld zijn overeenkomstig de biologische productiemethode te commercialiseren - heeft bevestigd";

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 11 augustus 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 augustus 1999, om 9.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad J. BAERT;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESAIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaten J.-J. VAN RAEMDONCK en S. VERBEKE, die verschijnen voor de eerste verwerende partij, en van adviseur-generaal L. VAN DEN EYNDE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat de feiten dienstig voor de beoordeling van de vordering tot schorsing de volgende zijn :

1. De bvba ECOCERT BELGIUM - verwerende partij - is een particuliere organisatie die door de minister van Landbouw erkend is als controleorganisme van de marktdeelnemers die producten produceren, bereiden of uit derde landen invoeren om ze in de handel te brengen met daarop een vermelding die verwijst naar een biologische productiemethode.

2. Verzoekende partij bvba NATURAL BIO MILLS verwerkt en verkoopt granen en zaden van biologische oorsprong. Daarvoor heeft de verwerende partij haar op 9 september 1998 een certificaat afgeleverd, geldig tot 15 oktober 1999, waarin wordt verklaard "dat de producten (...), geproduceerd en op de markt gebracht onder de verantwoordelijkheid van de (bvba NATURAL BIO MILLS), in overeenstemming zijn met de biologische productiemethode, volgens de bepalingen van :

- (EEG) Verordening nr. 2092/91;

- het Koninklijk Besluit van 17 april 1992 betreffende de biologische landbouwmethode", en waarbij de verzoekende partij wordt gemachtigd bij de etikettering van die producten "te verwijzen naar de biologische productiemethode".

3. Op 6 mei 1999 wordt de verzoekende partij een in het Frans gesteld en 27 april gedateerd schrijven betekend waarin wordt gemeld dat de verwerende partij haar licentie heeft opgeschort. Tevens wordt haar iedere commercialisatie van producten onder verwijzing naar de biologische landbouwmethode gedurende een periode van drie jaar verboden.

4. De verzoekende partij protesteert bij brief van 12 mei 1999 tegen deze beslissing bij de verwerende partij, onder meer op grond van het feit dat de brief in strijd met de bestuurstaalwet in het Frans is gesteld.

5. Bij schrijven van 21 mei 1999 wordt de verzoekende partij een nieuwe, dit keer in het Nederlands gestelde en enigszins gewijzigde beslissing tot het opleggen van dezelfde sanctie ter kennis gebracht, ter vervanging van de vorige beslissing.

6. Op 28 mei 1999 stelt de verzoekende partij beroep in bij het ministerie van Landbouw overeenkomstig de door artikel 9, § 1, van het koninklijk besluit van 17 april 1992 inzake de biologische produktiemethode en aanduidingen dienaangaande op landbouwprodukten en levensmiddelen, georganiseerde administratieve beroepsmogelijkheid.

7. Op 31 mei 1999 tekent de verzoekende partij echter ook willig beroep aan bij de verwerende partij tegen de beslissing van 21 mei 1999.

Enkele dagen later meldt het ministerie van Landbouw aan de verzoekende partij de ontvangst van het

administratief beroep en deelt het mede pas een beslissing te kunnen nemen "nadat de interne beroepsprocedure bij het controleorganisme Ecocert Belgium bvba beëindigd is".

8. Eveneens op 31 mei 1999 dagvaardt de verzoekende partij de verwerende partij in kort geding voor de voorzitter van de rechtbank van koophandel ten einde de onmiddellijke opschorting te bekomen van de bij schrijven van 21 mei 1999 opgelegde sanctie tot een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke uitspraak ten gronde zal zijn tussengekomen.

Bij beschikking van 7 juli 1999 verklaart de voorzitter van de rechtbank van koophandel zich onbevoegd ratione materiae.

9. Op 29 juli 1999 verwerpt de verwerende partij het willig beroep en bevestigt de eerder opgelegde sanctie.

10. Met een 3 augustus 1999 gedateerde brief - en per fax - delen de raadslieden van de verzoekende partij onder meer het volgende mee aan het ministerie van Landbouw :

"De schorsing van de licentie voor een periode van drie jaar heeft tot gevolg dat onze cliënte de facto wordt geconfronteerd met een stillegging van haar activiteiten. Nu reeds heeft dit dramatische financiële gevolgen. De handhaving van de schorsing gedurende nog enkele weken zal onvermijdelijk het faillissement van cliënte tot gevolg hebben. Ter illustratie kunnen wij verwijzen naar het feit dat de omzet van Bio-producten in 1998 een bedrag vertegenwoordigde van 43.157.561,- BEF, en dat onze cliënte niet kan terugvallen op andere activiteiten.

Om bovenstaande redenen verzoeken wij u om onverwijld uitspraak te doen over ons beroep dd. 28 mei 1999.

Bij gebreke van reactie van Uwentwege vóór vrijdag 6 augustus aanstaande, zal u willen begrijpen dat wij - gezien de uitzonderlijke hoogdringendheid - verplicht zullen zijn om ons te wenden tot de burgerlijke kort geding rechter voor het bekomen van een

injunctiebevel. Tevens zullen wij genoodzaakt zijn om gelijktijdig de Raad van State te adiëren met een procedure tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid".

De directeur-generaal van de betrokken dienst van het ministerie van Landbouw antwoordt met een 5 augustus 1999 gedateerde brief het volgende :

"Ik heb kennis genomen van de beslissing van uw cliënte NATURAL BIO MILLS om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van ECOCERT van 21 mei 1999 die uw cliënte gedurende drie jaar het recht ontzegt producten te verhandelen met verwijzing naar de biologische landbouw.

Zoals aangegeven in mijn schrijven van 7 juni 1999 kan het bestuderen van de verweermiddelen van uw cliënte pas gebeuren na kennisname van het advies van de Kamer van Beroep opgericht binnen het controle-organisatie ECOCERT.

Dit advies maakt het voorwerp uit van een schrijven van ECOCERT van 29 juli 1999 waarvan ik kennis heb genomen op dinsdagnamiddag 3 augustus 1999 langs uw fax.

Ik ben ervan overtuigd dat u ongetwijfeld zal begrijpen dat uw eis op een antwoord binnen de twee werkdagen als onredelijk overkomt, gelet op het belang en de complexiteit van het dossier; bovendien zijn een aantal ambtenaren met vakantie.

Ik kan u evenwel verzekeren dat een beslissing over deze zaak binnen een redelijke termijn zal genomen worden. Om dit dossier te kunnen afronden verzoek ik u dan ook mij alle overige documenten te doen toekomen waarvan u meent dat ze kunnen bijdragen tot de verdediging van uw cliënte NATURAL BIO MILLS.";

Overwegende dat de verwerende partijen de ontvankelijkheid van de vordering betwisten omdat ze gericht is tegen een beslissing in eerste aanleg, die nog vatbaar is voor herziening gelet op de bij artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 april 1992 georganiseerde administratieve beroepsprocedure; dat een annulatieberoep bij de Raad van State - en bijgevolg een vordering tot schorsing - slechts ontvankelijk is indien het voorwerp van de vordering een beslissing in laatste aanleg is;

Overwegende dat de verzoekende partij verwijst naar het administratieve beroep dat zij bij het ministerie van Landbouw heeft ingediend en erkent dat dit beroep nog hangende is; dat zij echter van oordeel is dat gelet op de uitzonderlijke hoogdringende omstandigheden namelijk het risico van faillissement, gelet op het feit dat artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 april 1992 geen termijn bepaalt om in beroep uitspraak te doen en gelet op de omstandigheid dat de burgerlijke rechter zich eerder in kort geding onbevoegd heeft verklaard, in dit geval kan worden afgeweken van de vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de ontvankelijkheid; dat zij daarbij verwijst naar het arrest DEBAUVE, nr. 40.575 van 2 oktober 1992, waarin de Raad van State het annulatieberoep tegen een beslissing tot afzetting van een gemeenteambtenaar ontvankelijk verklaarde omdat de bestendige deputatie gedurende tien jaar verzuimde over het ingestelde administratieve beroep uitspraak te doen;

Overwegende dat de vordering tot schorsing van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van een administratieve handeling een accessorium is van het beroep tot vernietiging van die akte; dat een administratieve handeling dus slechts kan worden geschorst indien zij door de Raad van State kan worden vernietigd krachtens artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat alleen in laatste aanleg genomen beslissingen vatbaar zijn voor annulatieberoep bij de Raad van State, en dus ook voor schorsing; dat de omstandigheid dat artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 april 1992 aan het bestuur geen termijn oplegt om uitspraak te doen over het beroep daaraan geen afbreuk doet; dat op het bestuur in elk geval de verplichting rust zich over het beroep uit te spreken binnen een redelijke termijn en artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State daarenboven in zo'n geval de mogelijkheid biedt om, na een specifieke aanmaning, het gedurende

vier maanden volgehouden stilzwijgen van de overheid als een afwijzende beslissing te beschouwen waartegen beroep kan worden ingesteld bij de Raad van State; dat de verzoekende partij op 31 mei 1999 een willig, dus niet verplicht beroep heeft ingesteld bij de verwerende partij teneinde een herziening van de beslissing van 21 mei 1999 te bekomen; dat, gelet op dat willig beroep, het ministerie van Landbouw heeft laten weten eerst het resultaat ervan te zullen afwachten; dat de verwerende partij bij brief van 29 juli 1999 het willig beroep verworpen heeft; dat die beslissing genomen blijkt te zijn na een nieuw onderzoek onder meer van de door de ECOCERT daartoe opgerichte kamer van beroep, zodat de beslissing van 29 juli 1999 een nieuwe beslissing is waartegen opnieuw beroep kan worden ingesteld overeenkomstig het bepaalde in artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 april 1992; dat in deze zaak de partijen er evenwel blijken van uit te gaan dat het door de verzoekende partij op 28 mei 1999 ingestelde administratief beroep, na het afwijzen van het willig beroep, geacht kan worden thans gericht te zijn tegen die afwijzende beslissing van 29 juli 1999; dat, wat er ook van zij, het ministerie van Landbouw zich pas na kennisname van de beslissing van 29 juli 1999 opnieuw over het beroep diende te buigen; dat die beslissing haar blijkbaar door de verzoekende partij ter kennis is gebracht met de aangetekende brief van 3 augustus 1999; dat de termijn voor het bestuur om zich over het beroep uit te spreken dus pas op dat ogenblik is aangevangen; dat tussen dat ogenblik en het inleiden van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een week verlopen is, zodat bijlange niet kan worden volgehouden dat de redelijke termijn om over het beroep te beslissen verstreken is; dat in die omstandigheden er absoluut geen sprake kan van zijn de in eerste aanleg genomen beslissing gelijk te stellen met een in laatste aanleg genomen beslissing wegens het verstreken zijn van

de redelijke termijn; dat de vordering tot schorsing om die reden onontvankelijk is;

Overwegende, daarenboven, dat dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij ingeroepen hoogdringende omstandigheden om het aanwenden van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden, tegengesproken worden door haar eigen handelen in deze zaak, zoals hiervoor geschetst; dat zij het risico heeft genomen kostbare tijd te verliezen door een niet verplicht beroep in te stellen, in plaats van zich direct en uitsluitend tot het bestuur te wenden op grond van de mogelijkheid om onmiddellijk het administratief beroep uit te putten met het doel zo spoedig mogelijk haar rechten voor het bestuur te kunnen doen gelden en daarna ook eventueel voor de Raad van State; dat zij trouwens ook heeft nagelaten om, voorzichtigheidshalve, zo spoedig mogelijk het bestuur op grond van artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan te manen, teneinde het bestuur te dwingen zich binnen de vier maanden over het beroep uit te spreken; dat om die redenen het beroep dat de verzoekende partij op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid doet, niet aanvaard kan worden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien augustus 1900 negenennegentig, door :

de H. J. BAERT, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. BAERT.